

Arrest

nr. 183 267 van 1 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 23 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HINNEKENS *loco* advocaat A. VANHOECKE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 25 september 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 28 september 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 8 februari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 4 november 2016.

1.3. Op 8 december 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.
De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op 12 april 1997 in het kamp voor Palestijnse vluchtelingen in Rashidiyya in Libanon en u hebt daar heel uw leven gewoond. U bent van Palestijnse origine, bent als Palestijns vluchteling ingeschreven bij de UNRWA en u bent soennitisch moslim van religie. U heeft vier broers en zussen: A.(...) A.(...) (o.v.: 8.108.096 – CGVS: 15/20556), A.(...) R.(...) (o.v.: 8.132.264), A.(...) R.(...) (o.v.: 8.132.264), A.(...) M.(...) (o.v.: 8.132.264). Uw vader woont nog steeds in jullie huis in Rashidiyya, maar hij werkt in Sidon als architect en logeert regelmatig daar. U heeft enkele keren per week contact met uw vader en hij stelt het goed. Uw moeder A.(...)-M.(...) R.(...) (o.v.: 8.132.264 – CGVS: 15/27004) had in het kamp een kledingswinkel die nu door uw tante wordt uitgebaat.

Toen u in het vierde middelbaar zat kreeg u een beurs van de organisatie al-Nimr om uw middelbare studies verder te zetten in Londen. Uiteindelijk hield uw vader dit tegen omdat zijn oudste broer R.(...), het niet vond kunnen dat een meisje alleen naar Londen zou trekken. U voltooide uw hoger middelbaar in juni 2015. In mei 2015 had u zich reeds ingeschreven aan de American University in Beirut (AUB). Dit kon u doen omdat u voor deze studies opnieuw een beurs had gekregen van de organisatie al-Nimr. Vanwege uw problemen kon u uw hogere studies echter niet beginnen.

Sinds februari 2015 begon uw oom aan vaders kant R.(...) met uw vader te praten over een huwelijk tussen u en zijn zoon A.(...), die een stuk ouder is dan u. Twee maanden later sprak uw vader daarover met uw moeder en zij vertelde het aan u. Zowel uw moeder als uzelf waren niet akkoord met dit huwelijk. U sprak hier toen niet over met uw vader. Op 1 juni 2015 lasen uw vader en R.(...) het koranisch vers al-fatiha, waarmee ze een verbintenis aangingen voor uw huwelijk. Hierna sprak u met uw vader en u vertelde hem dat u niet akkoord was. Ook uw moeder was tegen dit huwelijk en sprak daarover met uw vader. Hij liet zich echter leiden door de mening van zijn broer. Hij zei dat u zou moeten stoppen met studeren en dat u een niqab zou moeten beginnen dragen omdat dat volgens R.(...) hoorde in de familie. Uw moeder begon in de tussentijd jullie vertrek uit Libanon voor te bereiden, in hoofdzaak om het huwelijk te vermijden. In augustus 2015, zo'n tien dagen voor jullie vertrek, sprak uw moeder voor het eerst met uw vader over haar vertrekplannen. Hij dacht dat het een grap was en geloofde haar niet.

Op 26 augustus verlieten u, uw moeder, uw zussen R.(...) en R.(...) en uw broer M.(...) Libanon. Jullie reisden per vliegtuig naar Turkije, waar jullie een visum voor hadden. Vervolgens reisden jullie via Griekenland, Oostenrijk en Duitsland naar België, waar jullie op 25 september 2015 aankwamen. Op 28 september 2015 dienden u en uw moeder een asielaanvraag in.

Uw broer A.(...) had Libanon al eerder verlaten omwille van eigen problemen en diende op 18 augustus 2015 een asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw relaas legde u de volgende documenten voor: een identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon, een uittreksel uit het familieregister, een mail i.v.m uw inschrijving aan de AUB, uw middelbare schoolresultaten, de huwelijksakte van uw ouders, de geboorteakte van uw vader, de geboorteakte van uw moeder, de UNRWA-kaart van de familie, uw eigen geboorteakte, de geboorteaktes van uw broers en zussen.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich baseert op dezelfde asielmotieven zoals aangehaald door uw moeder. In hoofde van uw moeder werd een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat aan de door haar aangehaalde motieven die haar ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van de UNRWA te verlaten, geen geloof kon worden gehecht. Bijgevolg wordt er in uw hoofde dezelfde beslissing genomen en we verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing genomen in hoofde van uw moeder en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege

als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijnse een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg. Zo verklaarde u dat uzelf UNRWA-onderwijs volgde en dat ook uw kinderen tot op heden terecht kunnen in UNRWA-scholen. U stelde voorts dat uw zoon A.(...) in een UNRWA-ziekenhuis werd geboren. Uw overige kinderen werden in een privé-ziekenhuis geboren maar dit bleek uw eigen keuze te zijn. Indien nodig kon u, zowel voor uzelf als voor uw kinderen, ook bij UNRWA terecht voor medische zorgen (zie gehoorverslag CGVS, p. 5, 9, 10 en 11).

Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht omwille van onderstaande redenen.

U verklaarde Libanon te hebben verlaten omdat uw oudste dochter, D.(...), zou worden uitgehuwelijkt aan haar neef A.(...). A.(...) zou, net als zijn vader R.(...) – de broer van uw echtgenoot – en zijn broers en zussen betrokken zijn bij Hamas. Daar R.(...) bovendien een hoge positie bekleedt bij Hamas kon uw echtgenoot niet ingaan tegen de eis van zijn broer aangaande het huwelijk. U vreest ingeval van een terugkeer te worden gedood door uw schoonbroer omdat u de familie-eer hebt geschonden door met uw kinderen Libanon te verlaten. Uit wat volgt zal echter duidelijk blijken dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweerde asielrelaas en vluchtmotieven.

Dient allereerst te worden opgemerkt dat u er niet in slaagt de betrokkenheid en belangrijke positie van R.(...) en zijn kinderen bij Hamas aannemelijk te maken. U gevraagd naar de functie of graad van R.(...) bij Hamas, kan u dit niet zeggen. U komt niet verder dan te zeggen dat u het niet weet, maar wel weet dat hij een verantwoordelijke is. U kan hier dan wel niet verduidelijken waarvan hij een verantwoordelijke zou zijn. U voorts gevraagd hoe u weet dat hij een verantwoordelijke functie heeft, stelt u vaagweg “door de bezoekers die altijd bij hem komen en de bewakers”. Wie die bezoekers zijn, weet u echter ook niet. U stelt dat er veel mensen bij hem langskwamen. U dan gevraagd hoe u weet dat de mensen die bij hem langskomen verband houden met zijn functie bij Hamas en niet gewoon mensen zijn die op bezoek komen, ontwijkt u de vraag. U repliceert dat u hem altijd zag als hij ergens naartoe ging en dat ‘de bewakers’ dan meegingen. U gevraagd wie die bewakers dan waren en hoe u kon zien dat het bewakers waren, kan u weerom geen duidelijk antwoord geven. U komt niet verder dan aan te geven dat u hem altijd zag samen met “hen”. Namen van deze vermoedelijke bewakers kon u niet geven. Blijkt echter dat het hier om één of twee personen gaat en het soms zelfs gewoon zijn eigen kinderen waren die hem vergezelden. U nogmaals gevraagd naar aanwijzingen dat het om bewakers ging die R.(...) vergezelden, en hierbij de mogelijkheid geopperd dat het mogelijks gewone collega's betroffen die hem vergezelden van en naar het werk, moest u toegeven dat u niet zeker bent en geen bewijzen hebt dat het wel om bewakers ging. U kon voorts ook niet zeggen wat de precieze taken van R.(...) waren bij Hamas. U weet alleen dat hij lid was van Hamas. U blijkt echter niet éénduidig in uw verklaringen over de manier waarop u dit te weten kwam. Zo stelde u aanvankelijk dat u dit via uw echtgenoot vernam toen hij u dit letterlijk zei. Nadien stelde u echter dat u het via een vriendin vernam. U gewezen op uw eerdere verklaringen hieromtrent, stelde u ditmaal dat uw man bevestigde wat uw vriendin u had verteld. U voorts nog gevraagd of R.(...) actief is op lokaal dan wel nationaal vlak, moet u weerom het antwoord schuldig blijven en beperkt u zich opnieuw tot de nietszeggende opmerking dat u hem altijd zag komen en gaan met andere mensen. U voorts nog gevraagd naar de taken, functies en werkzaamheden van de kinderen van R.(...) bij Hamas, blijkt u ook hierover niets te weten (zie gehoorverslag CGVS p. 16-18). Gezien uw beweerde vrees door uw schoonbroer te worden

gedood – u verklaarde dat hij een lange arm heeft bij Hamas – is het geenszins aannemelijk dat u geen enkele duidelijkheid kan geven omtrent de precieze functie en mate van betrokkenheid van R.(...), en zijn kinderen, bij Hamas. Blijkt bovendien dat u voor uw vertrek nooit enige navraag heeft gedaan om hier meer duidelijkheid over te krijgen (zie gehoorverslag CGVS p. 18). Dat u uw echtgenoot hier nooit naar gevraagd heeft, is wel zeer opmerkelijk. Dit zeker gezien uw beweringen dat uw echtgenoot er meermaals op wees dat hij niet kon ingaan tegen de eis van zijn broer R.(...) (zie gehoorverslag CGVS p. 24-27). Uw onwetendheid raakt aan de kern van uw relaas en ondermijnt dan ook in ernstige mate uw geloofwaardigheid. Dat u bovendien ook na uw vertrek, en dit tot op heden, geen enkele poging ondernam om u aangaande R.(...) zijn functie en betrokkenheid bij Hamas te informeren, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. U verklaarde dienaangaande dat u niets van hem wil weten (zie gehoorverslag CGVS p. 33).

Los van voorgaande doen ook volgende bevindingen de nodige vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw relaas. Zo is het door u geschetste verloop van de gebeurtenissen die u ertoe brachten uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten toch wel vrij opmerkelijk. U verklaarde dat R.(...) begin februari 2015, via uw echtgenoot, de hand kwam vragen van D.(...). Zelf zou u pas in februari/maart 2015 via uw man hiervan op de hoogte zijn gebracht. Hier mag het vooreerst toch verbazen dat u, die pas in februari/maart 2015 op de hoogte zou zijn gebracht van het aanzoek, reeds begin februari 2015 het vertrek van uzelf en uw kinderen begon voor te bereiden en paspoorten voor jullie allen ging aanvragen (zie gehoorverslag CGVS p. 20). U verklaarde voorts dat u uw dochter inlichtte over het aanzoek waarop zij duidelijk aangaf dat ze het niet wilde en ermee dreigde zelfmoord te plegen. U zou dit op uw beurt aan uw echtgenoot hebben verteld (zie gehoorverslag CGVS p. 23-25). Zoals hoger reeds aangehaald maakte uw echtgenoot u meermaals duidelijk dat hij niets kon doen en de eis van zijn broer moest inwilligen (zie supra). Uzelf zou ook geen pogingen gedaan hebben om uw man nog te proberen overtuigen; u wist namelijk dat het geen zin had (zie gehoorverslag CGVS p. 26). Uw schoonbroer zou voorts vanaf maart/april 2015 beginnen eisen zijn dat uw dochter haar studies zou stopzetten (zie gehoorverslag CGVS p. 24). Rekening houdende met het beeld dat u schetst van uw machtige schoonbroer, wiens wil wet is, en uw man, die niets kon ondernemen tegen zijn broer, is het toch wel zeer opmerkelijk dat u gewoon kon ingaan tegen de eis van R.(...) dat D.(...) in maart/april 2015 zou stoppen met school en hem zei dat D.(...) haar studies moest afmaken. Blijkbaar zou R.(...) hier dan ook mee akkoord gegaan zijn (zie gehoorverslag CGVS p. 24). Wat voorts ook mag verbazen is dat u uw dochter ook nog ging inschrijven aan de universiteit. U voegde hieraan toe dat uw dochter dit graag wilde (zie gehoorverslag CGVS p. 28). Gezien uw beweringen dat jullie nooit onder de eis van R.(...) zouden kunnen uitkomen, R.(...) en A.(...) nooit zouden toestaan dat uw dochter universitaire studies volgde en uw dochter ermee dreigde zelfmoord te plegen als ze zou moeten huwen, is dit toch wel een zeer opmerkelijke beslissing van u en uw dochter. Er kan immers verondersteld worden dat u, die gezien uw beweerde vrees voor uw schoonbroer en uw afkeer van een huwelijk tussen D.(...) en A.(...), al sedert februari 2015 uw vlucht aan het voorbereiden was en enkel om tijd te winnen voorheen had geëist dat D.(...) haar middelbare school mocht afmaken (zie gehoorverslag CGVS p. 25), vervolgens zo snel mogelijk zou proberen met uw dochter te ontkomen. U vervolgens nogmaals gevraagd waarom u D.(...) nog ging inschrijven aan de universiteit gezien uw stelling dat u nooit tegen R.(...) zou kunnen ingaan, gaf u de zo mogelijk nog vreemdere reactie dat u dacht dat hij van mening zou veranderen (zie gehoorverslag CGVS p. 28). Het mag voorts ook ten zeerste verbazen dat uw echtgenoot er geen probleem van maakte, en het zelfs niet erg vond, dat u D.(...) zonder zijn medeweten toch had ingeschreven aan de universiteit (zie gehoorverslag CGVS p. 27). Er kan toch worden verondersteld dat hij op een andere manier zou reageren indien uw verklaringen dat R.(...) niet wilde dat uw dochter zou verder studeren (zie gehoorverslag CGVS p. 27) en uw echtgenoot u meermaals duidelijk maakte dat jullie respect moesten hebben voor R.(...) en naar hem moesten luisteren, waarheid bevatten. Dat u bovendien uw man op de hoogte bracht van D.(...) haar inschrijving aan de unief mag bovendien ook ten zeerste verbazen. Er kan immers verondersteld worden dat u dit verborgen zou houden om te vermijden dat uw man zijn broer zou inlichten en vervolgens versneld alles zou regelen voor het huwelijk met zijn zoon. In juni 2015 zou de Fateha (verloving) hebben plaatsgevonden, zo verklaarde u voorts (zie gehoorverslag CGVS p. 27). Nadien werden echter geen verdere stappen meer gezet om tot het eigenlijke huwelijk te komen (zie gehoorverslag CGVS p. 30). U verklaarde dit door erop te wijzen dat de kledij voor D.(...) nog niet klaar was en ook het appartement zou nog niet in orde zijn geweest (zie gehoorverslag CGVS p. 30). Gezien R.(...) reeds in februari 2015 de hand vroeg en vanaf maart/april 2015 D.(...) begon op te eisen is het toch opmerkelijk dat R.(...) niet al verder stond met de voorbereidingen om het huwelijk vervolgens zo snel mogelijk, nadat D.(...) haar middelbare school beëindigde, te voltrekken. Wat nog het meest van al mag verbazen is het feit dat u uw echtgenoot op 20 augustus 2015 gewoon meedeelde dat u nooit akkoord zou zijn met een huwelijk én hem inlichtte dat u samen met de kinderen het land zou verlaten

(zie gehoorverslag CGVS p. 7 en 28). Indien het daadwerkelijk zo zou zijn dat u niets kon doen om een huwelijk tussen D.(...) en A.(...) te vermijden én uw echtgenoot u meermaals duidelijk had aangegeven dat hij niet tegen zijn broer kon ingaan, dit gezien diens functie bij Hamas, is het geenszins geloofwaardig dat u uw echtgenoot zou inlichten van uw plannen, en dit dan nog ettelijke dagen voor uw vlucht. Dat u hem niet meedeelde wanneer u precies zou vertrekken, doet hieraan geen enkele afbreuk. Het is geenszins geloofwaardig dat u, die maanden uw vlucht zou hebben voorbereid om uw dochter in veiligheid te brengen, uiteindelijk het risico zou nemen dat uw echtgenoot zijn broer inlichtte van uw plannen om te vluchten. U merkte op dat uw echtgenoot u niet serieus nam en dacht dat u een grapje maakte (zie gehoorverslag CGVS p. 28). U kon deze reactie echter geenszins op voorhand voorzien en, ook al zou hij u niet serieus genomen hebben, het risico bestond altijd dat hij uw "grap" aan zijn broer zou doorvertellen.

Dient hier bovendien nog te worden aan toegevoegd dat het geenszins geloofwaardig is dat uw echtgenoot pas op 20 augustus 2015 zou vernomen hebben dat u zou vertrekken en ervan uitging dat u een grapje maakte. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier werd gevoegd, blijkt immers dat Palestijnse kinderen die het land uitreizen met hun ouders, een eigen reisdocument nodig hebben. Voor de uitreiking van deze reisdocumenten heeft een Palestijnse vrouw echter de toestemming nodig van haar echtgenoot, zo blijkt voorts uit de beschikbare informatie. Gezien uw beweringen dat u in februari 2015 de reisdocumenten ging aanvragen, volgt hieruit dat uw echtgenoot toen reeds hiervan weet moet gehad hebben. Dat u bovendien de keuze maakte om legaal uw land te verlaten, ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw relaas. Indien uw schoonbroer effectief een dermate machtig persoon is bij Hamas, kan verondersteld worden dat u elk risico op bij een controle op de luchthaven alsnog te worden tegengehouden zou willen vermijden.

De geloofwaardigheid van uw relaas wordt tot slot nog verder onderuit gehaald door uw ongerijmde verklaringen aangaande hetgeen zich nog zou hebben voorgedaan na uw vlucht. U gevraagd wat u vreest ingeval van een terugkeer, verklaarde u uw schoonbroer te vrezen. U haalde aan dat hij een lange arm heeft en hij zou iemand kunnen sturen om u te doden. U meermaals gevraagd of u hiervoor aanwijzingen heeft, ontweek u de vraag en antwoordde u dat u bang bent van hem en weet dat hij slechte bedoelingen heeft. Voorts stelde u vaagweg dat het zo is bij Hamas als een vrouw de eer aantast. U dan uitdrukkelijk gevraagd te antwoorden op de vraag, stelde u uitdrukkelijk geen aanwijzingen te hebben die uw vrees kunnen staven. U werd ook niet bedreigd, maar u weet wel dat het zo is (zie gehoorverslag CGVS p. 33). Of er voorts na uw vertrek nog iets gebeurd is, weet u niet. U gevraagd hoe het komt dat u niet weet wat er nog gebeurd is en wat R.(...) en A.(...) eventueel nog gedaan hebben, houdt u het erop dat u niets van hen wil weten (zie gehoorverslag CGVS p. 34). Pas wanneer u erop wordt gewezen dat het toch van belang is om voor het CGVS te kunnen aangeven wat er mogelijks nog gebeurd is, haalt u plots aan dat ze kwaad zijn, u niet meer zullen toelaten de kinderen te zien als u terugkeert én u gaan vermoorden. U zou dit van uw kinderen vernomen hebben (zie gehoorverslag CGVS p. 34). U gevraagd waarom u dit niet direct aangaf, stelde u weerom dat u niets wilde weten (zie gehoorverslag CGVS p. 34). Dit is niet aannemelijk, zelfs ongeloofwaardig. Er kan immers verondersteld worden dat u direct zou aangeven indien er doodsb bedreigingen naar u toe werden geuit wanneer u wordt gevraagd naar uw vrees ingeval van terugkeer. Ook op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) heeft u hierover met geen woord gerept. Ook dit zet uw geloofwaardigheid danig op de helling.

Rekening houdende met het geheel van voorgaande moet worden besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en vluchtmotieven

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA

verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook beschikken u en uw kinderen over een Palestijnse identiteitskaart. Jullie verkregen bovendien in Libanon ook probleemloos reisdocumenten voor Palestijnse vluchtelingen uitgereikt (zie gehoorverslag CGVS p. 18 en 19). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Rashidiya erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Zo verklaarde u zowel op de DVZ als op het CGVS uitdrukkelijk dat u, financieel gezien, een goed leven had in Libanon. Jullie hadden altijd voldoende geld (zie vragenlijst CGVS vraag 7 en gehoorverslag CGVS p. 11). Zowel voor als na uw huwelijk beschikte u over voldoende eigen middelen. Het huis waar u met uw eigen familie woonde, was jullie eigendom. Hiernaast bezat uw familie nog verschillende eigen appartementen en handelszaken. De appartementen zijn nog steeds eigendom van uw familie en tot op heden beheren ze een voedingswinkel, een kapperszaak en eigen taxi (zie gehoorverslag CGVS p. 3, 11 en 12). Ook na uw huwelijk had u het financieel goed. U had een eigen appartement waar u woonde met uw echtgenoot. De hele straat waar u woonde, in totaal gaat het om vijf appartementen, was bovendien eigendom van uw familie. Hiernaast had u ook nog een eigen appartement en was u ook eigenaar van een kledingswinkel waar u een personeelslid in dienst had. Uw zonen volgden privé onderwijs, wat volledig door uzelf en uw echtgenoot werd betaald. U verduidelijkte dat uw echtgenoot als architect werkte en om en bij de 2500\$ per maand verdiende. U bleek ook zelf over een

eigen zichtrekening te beschikken en was in de mogelijkheid 28.000\$ te betalen aan de smokkelaar voor de reis van u en uw kinderen uit Libanon (zie gehoorverslag CGVS p. 3, 4, 5, 6, 21 en 32).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 15 juli 2016) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beirut.

Anno 2015-2016 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. Sinds januari 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JN ook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers gevisieerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers

Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar

beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwah is een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sinds haar oprichting kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De nieuwe troepenmacht werd ook samen met de Libanese autoriteiten om de veiligheid in het kamp te garanderen. Niettegenstaande de aanwezigheid van de troepenmacht vinden er nog steeds politieke moorden en afrekeningen plaats. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn, vallen hierbij soms één of meerdere burgerslachtoffers. Op 22 augustus 2015 braken in Ayn al-Hilwah gewapende confrontaties uit tussen islamitische groeperingen en Fatah. Op 27 augustus 2015 keerde, na onderhandelingen tussen de betrokken partijen, de kalmte terug. Er is wel sprake geweest van moorden en kleinschalige schietincidenten waarbij een aantal doden vielen bij de extremistische strijders of Fatah. Er werden geen burgerslachtoffers gerapporteerd

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde stukken vermogen geenszins een ander licht te werpen op voorgaande appreciatie. De voorgelegde documenten bevestigen de persoonsgegevens van uzelf en uw familieleden, uw burgerlijke staat, het feit dat jullie geregistreerd zijn bij UNRWA alsook het feit dat uw

kinderen onderwijs volgden. Geen van deze feiten staat ter discussie doch deze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. In hoofde van uw broers, H.(...) en A.(...), en uw dochter D.(...) werd eveneens besloten tot een uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In hoofde van uw zoon A.(...) en uw broer S.(...) werd tot op heden nog geen beslissing genomen.

De door u zelf neergelegde stukken vermogen geenszins een ander licht te werpen op deze appreciatie daar ze betrekking hebben op uw identiteit en studies, gegevens die hier op zich niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar moeder R. A.-M. (RvV 198 257).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 183 266 van 1 maart 2017 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van R. A.-M. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1A van de Conventie van Genève en de artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), onderneemt verzoekster een poging om de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen en stelt zij wel degelijk aan de voorwaarden te voldoen om als vluchteling te worden erkend en minstens in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Het is immers duidelijk dat zij bij terugkeer naar Libanon gevaar loopt voor ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing (artikel 3 EVRM) en ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in Libanon, aldus verzoekster, die te dezen nog opwerpt dat in Libanon nog steeds een intern gewapend conflict aan de gang is, dat Libanon niet het hoofd kan bieden aan het geweld gepleegd door Hamas en dat men aldus niet kan ontkennen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade bij een terugkeer naar Libanon.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 57/6 en 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht, voert verzoekster aan dat de Dienst Vreemdelingenzaken (lees: het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen) niet adequaat en geenszins op afdoende, nauwkeurig en volledig wijze motiveert. Het Commissariaat-generaal motiveert haar redeneringen ofwel helemaal niet ofwel op zeer algemene en vage manier, voor zover men al kan spreken van enige 'motivering'. Volgens verzoekster werden diverse zaken niet ernstig of helemaal niet onderzocht door het Commissariaat-generaal en werden bovendien diverse zaken verkeerd weergegeven of geïnterpreteerd. De motivering slaat werkelijk nergens op en gaat niet in op het gedetailleerde feitenrelaas dat zij tijdens haar verhoor naar voor heeft gebracht. De motivering van de bestreden beslissing is naar mening van verzoekster dan ook geen geldige motivering aangezien het Commissariaat-generaal is uitgegaan van onredelijke veronderstellingen. Het is dan ook duidelijk dat het Commissariaat-generaal geenszins de gegevens correct heeft beoordeeld en op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is gekomen, aldus verzoekster, die andermaal benadrukt dat de stereotiepe motivering duidelijk niet adequaat, onvoldoende en zelfs totaal niet correct is en duidelijk voorbij gaat aan de concrete gegevens van de zaak. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bewijst niet dat zij bij een terugkeer naar Libanon geen risico op ernstige schade zal lijden, nog volgens verzoekster, die besluit dat de bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze werd

genomen en dat de stukken en algemeen bekende gegevens duidelijk niet op ernstige wijze werden onderzocht.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van het proportionaliteitsbeginsel, laat verzoekster gelden dat de gevolgen van de bestreden beslissing, meer bepaald mogelijke repatriëring, totaal niet in verhouding zijn met het voordeel dat de Belgische staat eventueel meent uit deze beslissing te kunnen halen. Deze beslissing zou volgens verzoekster immers tot gevolg hebben dat haar leven en dat van haar kinderen in gevaar wordt gebracht. Zij poneert dat er geen twijfel over kan bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat. Verzoekster wijst erop dat zij tijdens haar verblijf in België nooit op een of ander wijze schade heeft berokkend aan de Belgische staat of aan de gemeenschap. De negatieve gevolgen van de beslissing zijn bijgevolg van zo'n ernst dat van enige proportionaliteit met een hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap geen sprake kan zijn.

2.4. In een vierde middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2, 3, 5, 8 en 9 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), voert verzoekster aan dat zij in geval van terugkeer naar Libanon het reëel risico loopt dat zij slachtoffer wordt van vervolging en dat haar leven bij een terugkeer naar Libanon in gevaar komt. Zij meent dat de bestreden beslissing duidelijk niet op zorgvuldige wijze werd genomen en dat de stukken duidelijk niet op ernstige wijze werden onderzocht. Daarnaast werpt verzoekster op dat zij België als haar land is gaan beschouwen en zij er een zeer duurzame binding mee heeft ontwikkeld. Haar kinderen zijn hier schoolgaand. Een terugkeer brengt naar mening van verzoekster een ongerechtvaardigde inmenging in haar privé- en gezinsleven met zich mee. Verzoekster verduidelijkt dat zij ondertussen haar psychologisch en sociaal evenwicht in België vindt. Een terugkeer houdt volgens verzoekster in dat zij gescheiden wordt van haar vertrouwde omgeving en dat zij zich dient te begeven naar een onstabiel land, hetgeen naar haar mening niet te verantwoorden valt. Een terugkeer naar Libanon zou tot gevolg hebben dat haar leven in gevaar wordt gebracht, dat zij in de totale onzekerheid gestort wordt en dat zij wordt weggerukt uit het milieu waarin zij haar psychologisch en sociaal evenwicht vindt. Verder wenst verzoekster er op te wijzen dat het begrip 'privé-leven' ook nog het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen omvat, zelfs relaties van zakelijke aard. Zij besluit dat er in casu dan ook geen twijfel over kan bestaan dat, gezien de grote kennissen- en vriendenkring die zij in België heeft opgebouwd, haar recht op privé-leven wordt geschonden door de bestreden beslissing.

2.5. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

Ter terechtzitting legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: een schrijven van Danash Contracting & Trading Co. met vertaling in het Nederlands, een attest van woonplaats met vertaling in het Nederlands, een attest van de Palestijnse Bevrijdingsorganisatie met vertaling in het Nederlands en twee documenten van Akram Diagnostic Labs.

2.6. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoekster de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1A van het Verdrag van Genève niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werden op grond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

Voorts wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekster niet de minste toelichting geeft op welke manier zij artikel 48/2 van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe dit artikel zou geschonden zijn. Immers, artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoekster nalaat in concreto toe te lichten op welke manier zij artikel 57/6 van de vreemdelingenwet geschonden acht. Bij ontstentenis van enige toelichting wordt ook dit onderdeel van het tweede middel niet in aanmerking genomen.

2.7.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekster uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt haar de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door haar aangehaalde problemen die haar ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij indien nodig bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument kunnen verlengen of vernieuwen, dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, dat evenwel niet uit te sluiten valt dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor in Libanon geregistreerde Palestijnen, doch verzoekster en haar kinderen beschikken over een UNRWA registratiekaart, alsook over een Palestijnse identiteitskaart en zij bovendien in Libanon ook probleemloos reisdocumenten voor Palestijnse vluchtelingen verkregen uitgereikt zodat er geen redenen zijn om aan te nemen dat zij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, (iv) nergens uit haar verklaringen kan worden afgeleid dat er in haar hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat zij haar land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en zij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat zij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat zij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien zij zou terugkeren naar het kamp waar zij verbleef, zoals omstandig wordt uiteengezet, (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (vi) de door haar neergelegde documenten slechts de persoonsgegevens van haarzelf en haar familieleden, haar burgerlijke staat, het feit dat zij geregistreerd zijn bij UNRWA en het feit dat haar kinderen onderwijs volgden bevestigen, feiten welke niet ter discussie staan, doch geen uitstaans hebben met haar asielmotieven.

2.7.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het tweede middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiare beschermingsstatus van 8 december 2016 (CG nr. 1527004), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.8. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.9. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.10. Artikel 55/2, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.11. Het feit dat verzoekster voor haar vertrek uit haar land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoekster van toepassing was.

2.12. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoekster van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft zij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoekster van toepassing is.

2.13. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te

worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, § 81).

2.14. In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet aantoont dat zij zich op het ogenblik van haar vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor zij omwille van redenen buiten haar invloed en onafhankelijk van haar wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die haar ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

De Raad benadrukt in dit verband dat de bewijslast in de eerste plaats ligt bij de asielzoeker (RvS, nr. 134.545 van 3 september 2004). Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn/haar aanvraag gerechtvaardigd is. Verzoekster moet een poging ondernemen om het relaas te staven en zij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205; RvS, nr. 163.124 van 4 oktober 2006; RvV, nr. 19.768 van 1 december 2008). Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoekster niet in staat blijkt te zijn om doorheen haar verklaringen aan te tonen dat zij zich op het ogenblik van haar vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond. De Raad benadrukt in dit verband dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*, zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of het bestaan van een situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. In casu is er evenwel van twijfel geen sprake daar, zoals blijkt uit omstandige motivering van de bestreden beslissing, terecht geoordeeld wordt dat aan de door verzoekster naar voren gebrachte vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht.

Zo werd in casu vastgesteld dat (i) verzoekster er niet in slaagt de betrokkenheid en de belangrijke positie van R. en zijn kinderen bij Hamas aannemelijk te maken, (ii) het mag verbazen dat zij, die pas in februari/maart 2015 op de hoogte zou zijn gebracht van het huwelijksaanzoek, reeds begin februari 2015 het vertrek van haarzelf en de kinderen begon voor te bereiden en paspoorten voor hen allen ging aanvragen, (iii) het, rekening houdend met het beeld dat zij schetst van haar machtige schoonbroer, wiens wil wet is, en haar man, die niets kon ondernemen tegen zijn broer, toch wel zeer opmerkelijk is dat zij gewoon kon ingaan tegen de eis van R. dat D. in maart/april 2015 zou stoppen met school en hem zei dat D. haar studies moest afmaken, alsook dat R. hier dan ook mee akkoord zou zijn gegaan, (iv) het, gezien haar beweringen dat zij nooit onder de eis van R. zouden kunnen uitkomen, R. en A. nooit zouden toestaan dat haar dochter universitaire studies volgde en haar dochter ermee dreigde zelfmoord te plegen als ze zou moeten huwen, toch wel mag verbazen dat zij haar dochter nog ging inschrijven aan de universiteit, dat zij haar man op de hoogte bracht van D. haar inschrijving aan de unief en dat haar echtgenoot er geen probleem van maakte en het zelfs niet erg vond dat zij D. zonder zijn medeweten toch had ingeschreven aan de universiteit, (v) uit haar verklaringen blijkt dat in juni 2015 de Fateha (verloving) zou hebben plaatsgevonden en dat nadien geen verdere stappen meer werden gezet om tot het eigenlijke huwelijk te komen, hetgeen zij verklaart door erop te wijzen dat de kledij voor D. nog niet klaar was en ook het appartement nog niet in orde zou zijn geweest, doch het opmerkelijk is dat R., die reeds in februari 2015 de hand vroeg en vanaf maart/april 2015 D. begon op te eisen, niet al verder stond met de voorbereidingen om het huwelijk vervolgens zo snel mogelijk, nadat D. haar middelbare school beëindigde, te voltrekken, (vi) het tevens mag verbazen dat zij haar echtgenoot op 20 augustus 2015 gewoon meedeelde dat zij nooit akkoord zou zijn met een huwelijk én hem inlichtte dat zij samen met de kinderen het land zou verlaten, (vii) het geenszins geloofwaardig is dat haar echtgenoot pas op 20 augustus 2015 zou vernomen hebben dat zij zou vertrekken en ervan uitging dat zij een grapje maakte daar uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Palestijnse kinderen die het land uitreizen met hun ouders een eigen reisdocument nodig hebben en dat een Palestijnse vrouw voor de uitreiking van deze reisdocumenten de toestemming nodig heeft van haar echtgenoot zodat haar echtgenoot weet moet hebben gehad van het feit dat zij in februari 2015 de

reisdocumenten ging aanvragen, (viii) haar keuze om legaal het land te verlaten eens te meer de geloofwaardigheid, minstens de ernst van haar relaas ondermijnt daar kan verondersteld worden dat zij – indien haar schoonbroer effectief een dermate machtig persoon is bij Hamas – elk risico om bij een controle op de luchthaven alsnog te worden tegengehouden zou willen vermijden en (ix) zij aanvankelijk uitdrukkelijk stelde geen aanwijzingen te hebben die haar vrees voor haar schoonbroer kunnen staven en niet te weten of er na haar vertrek nog iets gebeurd is, en zij pas wanneer haar erop werd gewezen dat het toch van belang is om te kunnen aangeven wat er mogelijks nog gebeurd is, plots aanhaalt dat ze kwaad zijn, ze haar niet meer zullen toelaten de kinderen te zien als zij terugkeert én ze haar gaan vermoorden, terwijl kan worden verondersteld dat zij direct zou aangeven indien er doodsbedreigingen naar haar toe werden geuit wanneer haar wordt gevraagd naar haar vrees in geval van terugkeer en zij ook op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord over deze doodsbedreigingen heeft gerept.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van haar vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.14.1. Immers, waar verzoekster opwerpt dat zij de positie van haar schoonbroer bij Hamas niet kent omdat zij een vrouw is, dat haar man haar om deze reden ook nooit zou vertellen wat zijn broer precies doet bij Hamas, en dat zij ook nooit gevraagd heeft wat R. bij Hamas doet daar zij heel goed weet wat Hamas doet, namelijk mensen vermoorden, en omdat zij bang is van Hamas, slaagt zij er allerminst in te overtuigen. Van verzoekster, die beweert Libanon te hebben verlaten omdat haar oudste dochter D. zou worden uitgehuwelijkt aan haar neef A., die net zoals zijn vader R. betrokken zou zijn bij Hamas, die voorts beweert dat haar echtgenoot niet kon ingaan tegen de eis van zijn broer aangaande het huwelijk omdat R. een hoge positie bekleedt bij Hamas, en die in geval van terugkeer naar Libanon vreest te worden gedood door haar schoonbroer omdat zij de familie-eer heeft geschonden door met haar kinderen Libanon te verlaten, mag worden verwacht dat zij de betrokkenheid en de belangrijke positie van R. en zijn kinderen bij Hamas aannemelijk kan maken. Zoals omstandig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, is verzoekster evenwel niet bij machte enige nuttige informatie te verschaffen over de functie of graad van R. bij Hamas, zijn verantwoordelijkheden of zijn taken. Ook over de taken, functies en werkzaamheden van de kinderen van R. bij Hamas blijkt zij niets te weten. Dat verzoekster van deze kennis zou verstoken zijn omwille van het loutere feit dat zij een vrouw is, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Immers, uit verzoeksters verklaringen blijkt dat haar echtgenoot er meermaals op wees dat hij, mede gelet op hoge positie van R. bij Hamas, niet kon ingaan tegen de eis van zijn broer aangaande het huwelijk. Dat de precieze functie van R. bij Hamas in de gesprekken tussen verzoekster en haar echtgenoot over de uithuwelijking van hun dochter D. nooit aan bod zou zijn gekomen kan dan ook niet in redelijkheid worden aangenomen. Verzoeksters onwetendheid in dit verband raakt de kern van haar asielrelaas en doet dan ook reeds in ernstige mate afbreuk aan haar algehele geloofwaardigheid. De argumentatie in het verzoekschrift vermag deze appreciatie niet om te buigen.

2.14.2. Verder beaamt verzoekster dat zij rond februari/maart 2015 door haar echtgenoot op de hoogte werd gebracht van het huwelijksaanzoek. Zij stelt dat zij hierop onmiddellijk het vertrek van haar en haar kinderen begon voor te bereiden. Uit verzoeksters verklaringen tijdens het gehoor blijkt evenwel dat zij reeds in februari de paspoorten voor haar en haar kinderen heeft aangevraagd (administratief dossier, stuk 4, p. 20), hetgeen impliceert dat zij haar vertrek reeds begon voor te bereiden vooraleer zij door haar echtgenoot werd ingelicht over het huwelijksaanzoek, hetgeen zij tijdens het gehoor immers situeerde “tussen februari en maart” (administratief dossier, stuk 4, p. 25). Het hoeft geen betoog dat ook deze vaststelling verzoeksters algehele geloofwaardigheid niet ten goede komt.

2.14.3. Daarnaast kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden waar in de bestreden beslissing wordt overwogen “U verklaarde voorts dat u uw dochter inlichtte over het aanzoek waarop zij duidelijk aangaf dat ze het niet wilde en ermee dreigde zelfmoord te plegen. U zou dit op uw beurt aan uw echtgenoot hebben verteld (zie gehoorverslag CGVS p. 23-25). Zoals hoger reeds aangehaald maakte uw echtgenoot u meermaals duidelijk dat hij niets kon doen en de eis van zijn broer moest inwilligen (zie supra). Uzelf zou ook geen pogingen gedaan hebben om uw man nog te proberen overtuigen; u wist namelijk dat het geen zin had (zie gehoorverslag CGVS p. 26). Uw schoonbroer zou voorts vanaf maart/april 2015 beginnen eisen zijn dat uw dochter haar studies zou stopzetten (zie gehoorverslag CGVS p. 24). Rekening houdende met het beeld dat u schetst van uw

machtinge schoonbroer, wiens wil wet is, en uw man, die niets kon ondernemen tegen zijn broer, is het toch wel zeer opmerkelijk dat u gewoon kon ingaan tegen de eis van R.(...) dat D.(...) in maart/april 2015 zou stoppen met school en hem zei dat D.(...) haar studies moest afmaken. Blijkbaar zou R.(...) hier dan ook mee akkoord gegaan zijn (zie gehoorverslag CGVS p. 24).” Verzoekster laat deze motieven volledig ongemoeid zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.14.4. Met het betoog “D.(...) kon als slimste studente van haar klas een beurs krijgen om verder te studeren aan de unief, op voorwaarde dat ingeschreven werd voor een bepaalde datum. Gezien D.(...) leeft om te studeren ging ze zich in het geheim toch inschrijven teneinde de datum niet te laten verstrijken, anders kon ze nooit meer een beurs genieten en onmogelijk nog studeren. D.(...) had nog altijd een kleine hoop op een wonder. Blijkbaar verwijt het CG dat D.(...) nog een kleine hoop op een wonder had en zich daarom ging inschrijven. Hoop doet nochtans leven. Het was het recht van D.(...) om nog te hopen op een wonder. Bovendien vergeet het CG het belang te vermelden dat als D.(...) zich niet ging inschrijven voor een bepaalde datum zij onherroepelijk haar beurs zou verliezen.” slaagt verzoekster er voorts niet in afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen waar in de bestreden beslissing terecht het volgende wordt opgemerkt: “Wat voorts ook mag verbazen is dat u uw dochter ook nog ging inschrijven aan de universiteit. U voegde hieraan toe dat uw dochter dit graag wilde (zie gehoorverslag CGVS p. 28). Gezien uw beweringen dat jullie nooit onder de eis van R.(...) zouden kunnen uitkomen, R.(...) en A.(...) nooit zouden toestaan dat uw dochter universitaire studies volgde en uw dochter ermee dreigde zelfmoord te plegen als ze zou moeten huwen, is dit toch wel een zeer opmerkelijke beslissing van u en uw dochter. Er kan immers verondersteld worden dat u, die gezien uw beweerde vrees voor uw schoonbroer en uw afkeer van een huwelijk tussen D.(...) en A.(...), al sedert februari 2015 uw vlucht aan het voorbereiden was en enkel om tijd te winnen voorheen had geëist dat D.(...) haar middelbare school mocht afmaken (zie gehoorverslag CGVS p. 25), vervolgens zo snel mogelijk zou proberen met uw dochter te ontkomen. U vervolgens nogmaals gevraagd waarom u D.(...) nog ging inschrijven aan de universiteit gezien uw stelling dat u nooit tegen R.(...) zou kunnen ingaan, gaf u de zo mogelijk nog vreemdere reactie dat u dacht dat hij van mening zou veranderen (zie gehoorverslag CGVS p. 28). Het mag voorts ook ten zeerste verbazen dat uw echtgenoot er geen probleem van maakte, en het zelfs niet erg vond, dat u D.(...) zonder zijn medeweten toch had ingeschreven aan de universiteit (zie gehoorverslag CGVS p 27). Er kan toch worden verondersteld dat hij op een andere manier zou reageren indien uw verklaringen dat R.(...) niet wilde dat uw dochter zou verder studeren (zie gehoorverslag CGVS p. 27) en uw echtgenoot u meermaals duidelijk maakte dat jullie respect moesten hebben voor R.(...) en naar hem moesten luisteren, waarheid bevatten. Dat u bovendien uw man op de hoogte bracht van D.(...) haar inschrijving aan de unief mag bovendien ook ten zeerste verbazen. Er kan immers verondersteld worden dat u dit verborgen zou houden om te vermijden dat uw man zijn broer zou inlichten en vervolgens versneld alles zou regelen voor het huwelijk met zijn zoon.”

In zoverre verzoekster nog met klemt ontkent dat haar echtgenoot op de hoogte was van D.'s inschrijving aan de universiteit, verwijst de Raad naar haar verklaringen tijdens het gehoor, waar zij liet optekenen “Wat vond uw man ervan dat ze ingeschreven was? Hij was akkoord dat ze gaat studeren.” en “Ik heb u voorheen gevraagd wat uw man vond van het feit dat D.(...) ingeschreven was en u zei dat hij akkoord was. Hij wou dat ze ging studeren maar hij kon niet weigeren. Waarom ging hij akkoord als hij toch niet kon weigeren aan R.(...)? Op het moment van de inschrijving was ik alleen, als hij het had geweten, ging ik met de auto. Hoe reageerde hij dan als hij wist dat ze was ingeschreven? Hij vond het niet erg (...) Hoezo is uw man akkoord dat u haar stiekem ging inschrijven als hij ook wel weet dat hij toch niet kan ingaan tegen zijn broere? Hij kon niets doen, mijn dochter is ingeschreven en in de 6de maand hebben ze geëist om niet meer te studeren. Ze ging normaal in de 10de maand beginnen studeren maar wij vertrokken dan in de 8ste maand.” (administratief dossier, stuk 4, p. 10 en p. 27).

2.14.5. Voorts kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar in de bestreden beslissing wordt overwogen “In juni 2015 zou de Fateha (verloving) hebben plaatsgevonden, zo verklaarde u voorts (zie gehoorverslag CGVS p 27). Nadien werden echter geen verdere stappen meer gezet om tot het eigenlijke huwelijk te komen (zie gehoorverslag CGVS p. 30). U verklaarde dit door erop te wijzen dat de kledij voor D.(...) nog niet klaar was en ook het appartement zou nog niet in orde zijn geweest (zie gehoorverslag CGVS p. 30). Gezien R.(...) reeds in februari 2015 de hand vroeg en vanaf maart/april 2015 D.(...) begon op te eisen is het toch opmerkelijk dat R.(...) niet al verder stond met de voorbereidingen om het huwelijk vervolgens zo snel mogelijk, nadat D.(...) haar middelbare school beëindigde, te voltrekken.” De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift niet verder komt dan het louter herhalen van haar eerdere verklaringen dat haar dochter nog kledij diende te laten

maken en dat het appartement nog niet in orde was, hetgeen bezwaarlijk kan volstaan om voorgaande overwegingen in een ander daglicht te plaatsen.

2.14.6. Met de argumentatie in het verzoekschrift "Dat verzoekster aan haar man meedeelde dat ze zou vertrekken met haar kinderen: Verzoekster heeft dit in een discussie gesteld. Verzoeker heeft niet gezegd wanneer ze zouden vertrekken en in geen geval dat ze Paspoorten had om te vertrekken! Bovendien houdt de man veel van zijn kinderen en zou hij niet zeggen tegen zijn broer dat ze vluchtten." slaagt verzoekster er ook niet in de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten waar terecht wordt uiteengezet als volgt: "Wat nog het meest van al mag verbazen is het feit dat u uw echtgenoot op 20 augustus 2015 gewoon meedeelde dat u nooit akkoord zou zijn met een huwelijk én hem inlichtte dat u samen met de kinderen het land zou verlaten (zie gehoorverslag CGVS p. 7 en 28). Indien het daadwerkelijk zo zou zijn dat u niets kon doen om een huwelijk tussen D.(...) en A.(...) te vermijden én uw echtgenoot u meermaals duidelijk had aangegeven dat hij niet tegen zijn broer kon ingaan, dit gezien diens functie bij Hamas, is het geenszins geloofwaardig dat u uw echtgenoot zou inlichten van uw plannen, en dit dan nog ettelijke dagen voor uw vlucht. Dat u hem niet meedeelde wanneer u precies zou vertrekken, doet hieraan geen enkele afbreuk. Het is geenszins geloofwaardig dat u, die maanden uw vlucht zou hebben voorbereid om uw dochter in veiligheid te brengen, uiteindelijk het risico zou nemen dat uw echtgenoot zijn broer inlichtte van uw plannen om te vluchten. U merkte op dat uw echtgenoot u niet serieus nam en dacht dat u een grapje maakte (zie gehoorverslag CGVS p. 28). U kon deze reactie echter geenszins op voorhand voorzien en, ook al zou hij u niet serieus genomen hebben, het risico bestond altijd dat hij uw "grap" aan zijn broer zou doorvertellen."

De commissaris-generaal oordeelt te dezen overigens op goede gronden dat het geenszins geloofwaardig is dat verzoeksters echtgenoot pas op 20 augustus 2015 op de hoogte zou zijn geweest van haar voornemen om met de kinderen het land te verlaten. Gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "Libanon. Palestijnen: Uitreis met kinderen" van 18 november 2016), waaruit blijkt dat een Palestijnse vrouw het akkoord van haar echtgenoot nodig heeft voor de uitreiking van reisdocumenten voor de kinderen, moet verzoeksters echtgenoot immers weet hebben gehad van het feit dat zij reeds in februari 2015 reisdocumenten voor haar en haar kinderen ging aanvragen en ook bekwam.

2.14.7. De loutere bewering dat haar echtgenoot aan de kinderen meedeelde dat zijn familie haar en haar dochter gaan vermoorden in geval van terugkeer, kan tot slot niet volstaan om de motieven te ontkrachten waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet als volgt: "De geloofwaardigheid van uw relaas wordt tot slot nog verder onderuit gehaald door uw ongerijmde verklaringen aangaande hetgeen zich nog zou hebben voorgedaan na uw vlucht. U gevraagd wat u vreest ingeval van een terugkeer, verklaarde u uw schoonbroer te vrezen. U haalde aan dat hij een lange arm heeft en hij zou iemand kunnen sturen om u te doden. U meermaals gevraagd of u hiervoor aanwijzingen heeft, ontweek u de vraag en antwoordde u dat u bang bent van hem en weet dat hij slechte bedoelingen heeft. Voorts stelde u vaagweg dat het zo is bij Hamas als een vrouw de eer aantast. U dan uitdrukkelijk gevraagd te antwoorden op de vraag, stelde u uitdrukkelijk geen aanwijzingen te hebben die uw vrees kunnen staven. U werd ook niet bedreigd, maar u weet wel dat het zo is (zie gehoorverslag CGVS p. 33). Of er voorts na uw vertrek nog iets gebeurd is, weet u niet. U gevraagd hoe het komt dat u niet weet wat er nog gebeurd is en wat R.(...) en A.(...) eventueel nog gedaan hebben, houdt u het erop dat u niets van hen wil weten (zie gehoorverslag CGVS p. 34). Pas wanneer u erop wordt gewezen dat het toch van belang is om voor het CGVS te kunnen aangeven wat er mogelijks nog gebeurd is, haalt u plots aan dat ze kwaad zijn, u niet meer zullen toelaten de kinderen te zien als u terugkeert én u gaan vermoorden. U zou dit van uw kinderen vernomen hebben (zie gehoorverslag CGVS p. 34). U gevraagd waarom u dit niet direct aangaf, stelde u weerom dat u niets wilde weten (zie gehoorverslag CGVS p. 34). Dit is niet aannemelijk, zelfs ongeloofwaardig. Er kan immers verondersteld worden dat u direct zou aangeven indien er doodsb bedreigingen naar u toe werden geuit wanneer u wordt gevraagd naar uw vrees ingeval van terugkeer. Ook op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) heeft u hierover met geen woord gerept. Ook dit zet uw geloofwaardigheid danig op de helling." Ook deze motieven worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.14.8. Voor het overige komt verzoekster in wezen niet verder dat het louter uiten van blote beweringen, het volharden in haar vluchtmotieven, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de bevindingen van en gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en

waarmee verzoekster dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten. Zij maakt met de uiteenzetting in het verzoekschrift voorts op generlei wijze aannemelijk dat haar asielaanvraag niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. In zoverre verzoekster nog meermaals opwerpt dat zij in Libanon geen bescherming kan genieten, herhaalt de Raad dat zij geenszins aantoonde dat zij zich op het ogenblik van haar vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor zij omwille van redenen buiten haar invloed en onafhankelijk van haar wil verhinderd werden om de door UNRWA verleende bijstand te genieten en die haar zou verhinderen naar het mandaatgebied van UNRWA terug te keren zodat de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van beschermingsmogelijkheden in casu niet dienstig is. De uitgebreide motivering zoals opgenomen in de bestreden beslissing en op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht besluit tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoekster uiteengezette vluchtmotieven wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Waar verzoekster in voorliggend verzoekschrift nog een vrees uit voor nieuwe vervolgingen in geval van terugkeer naar Libanon en zij in dit verband verwijst naar artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet, benadrukt dat Raad dat dit artikel werd opgeheven bij artikel 16 van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, de Opvangwet en van de organieke wet betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, doch de inhoud ervan grotendeels wordt hernomen door het nieuwe artikel 48/7 dat luidt als volgt: "Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen." De Raad wijst erop dat dat het weerlegbaar vermoeden vervat in dit artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de asielzoeker afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeksters relaas, kan de schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet aldus niet dienstig worden aangevoerd.

2.14.9. Ook de door verzoekster bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze de geloofwaardigheid van de door haar uiteengezette vluchtmotieven kunnen herstellen.

Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing bevestigen de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten slechts de persoonsgegevens van haarzelf en haar familieleden, haar burgerlijke staat, het feit dat zij geregistreerd zijn bij UNRWA en het feit dat haar kinderen onderwijs volgden, feiten welke niet ter discussie staan, en hebben deze stukken verder geen uitstaans met haar asielmotieven.

Aan het ter terechtzitting neergelegde schrijven van Danash Contracting & Trading Co., het attest van woonplaats en het attest van de Palestijnse Bevrijdingsorganisatie, waarmee verzoekster tracht aan te tonen dat haar echtgenoot thans verhuisd is omwille van de problemen met zijn broer, kan het volgende worden vastgesteld: (i) het schrijven van Danash Contracting & Trading Co., dat overigens een fotokopie is waarvan de handtekening onleesbaar is, bevestigt enkel en alleen de woonplaats van verzoeksters echtgenoot, niets meer en niets minder, (ii) het attest van woonplaats is een fotokopie en bevestigt enkel de woonplaats van verzoeksters echtgenoot, niets meer en niets minder, en (iii) het attest van de Palestijnse Bevrijdingsorganisatie, eveneens een kopie met onleesbare handtekening, bevestigt enkel dat verzoeksters echtgenoot buiten het kamp woont "als gevolg van een familiaal probleem". Geen enkel document ondersteunt het relaas van verzoekster dat haar dochter zou uitgehuwelijkt worden aan haar neef, zij en haar familie een gegronde vrees koesteren voor haar zwager, en zij het risico loopt slachtoffer te worden van eerwraak omdat zij met haar kinderen zou gevlucht zijn. Daarnaast merkt de Raad op dat slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer documenten worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu geenszins het geval is gebleken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Tot slot is het de Raad niet duidelijk wat verzoekster meent te kunnen bewijzen aan de hand van de twee documenten van Akram Diagnostic Labs.

2.15. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus "Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen" van 12 juni 2015, Syria Regional Crisis Response januari-december 2014, mid-year review en het rapport "Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon" van American University of Beirut en UNRWA), dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, 'emergency cash' voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de COI Focus "Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon" van 15 juli 2016, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat er wel sprake is van een wijziging in het hospitalisatiebeleid met ingang van januari 2016, wat resulteerde in protesten en sit-ins voor UNRWA-kwartieren. Na januari 2016 escaleerde dit in herhaaldelijke en wijdverspreide gedwongen sluitingen van UNRWA-vestigingen, bedreigingen aan de staf en de verhinderende van bewegingen van personeel en goederen. De spanningen daalden evenwel nadat een dialoog werd opgestart tussen de Palestijnse fracties en UNRWA (p. 32). Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

De Raad benadrukt te dezen nog dat, zo uit de beschikbare informatie blijkt dat de aandacht van de donoren verschoven is naar de Syrische crisis en dit onrechtstreeks een impact heeft gehad op de fondsen beschikbaar voor de reeds bestaande emergency appeals en andere activiteiten die gefinancierd worden door middel van de vrijwillige bijdragen voor donoren, uit dezelfde informatie ook blijkt dat, behoudens de stopzetting van het Emergency Program in Nahr el-Bared, UNRWA niet heeft moeten snoeien in haar dienstverlening naar Palestijnse vluchtelingen in Libanon toe teneinde noodhulp aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië te kunnen verschaffen (zie COI Focus "Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen" van 12 juni 2015, p. 12). Er kan aldus geenszins gesteld worden dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon.

In zoverre verzoekster opwerpt dat UNRWA geen bijstand kan leveren bij ideologische problemen en vervolging door Hamas, en zij aldus lijkt te betogen dat UNRWA niet in staat is om Palestijnen te beschermen, benadrukt de Raad dat nergens uit de bewoordingen vervat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie kan worden afgeleid dat de "andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen" niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden. De Raad wijst er te dezen op dat de uitdrukking "bijstand of bescherming" dient te worden opgevat dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door "een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties" dan het UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door "een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties" dan het UNHCR. Indien een persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet is hij op grond van het eerste lid van artikel 1D uitgesloten van de vluchtelingenconventie. Het is dan het opgehouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1D, tweede lid van de vluchtelingenconventie met zich meebrengt. Dat de in artikel 1D vervatte dichotomie bijstand-bescherming geenszins bestempeld kan worden als een aanwijzing dat enkel die organen van de Verenigde Naties die een beschermingsmandaat hebben onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie ressorteren blijkt voorts uit paragraaf 142 van de UNHCR Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status van december 2011. Hierin wordt gestipuleerd: "Exclusion under this clause applies to any person who is in receipt of protection or assistance from organs or agencies of the United Nations, other than the United Nations High Commissioner for Refugees. Such protection or assistance was previously given by the former United Nations Korean reconstruction Agency (UNKRA) and is currently given by the United Nations relief and Works Agency For Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) There could be other similar situations in the future". Ook al is de UNRWA in beginsel dus niet belast is met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestina Vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat de in

1949 opgerichte United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East één van de in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie vervatte "andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR" is. Verzoekster dient derhalve aan te tonen dat zij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van de UNRWA zou kunnen beroepen, alwaar zij in gebreke blijft.

De Raad treedt bovendien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in de bestreden beslissing benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in preciaire omstandigheden leeft, hetgeen ook blijkt uit het rapport "Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon" van American University of Beirut en UNRWA, waardoor verzoekster concreet aannemelijk dient te maken dat zij bij terugkeer naar haar land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet loopt. Uit verzoeksters eigen verklaringen blijkt evenwel dat haar individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: "Zo verklaarde u zowel op de DVZ als op het CGVS uitdrukkelijk dat u, financieel gezien, een goed leven had in Libanon. Jullie hadden altijd voldoende geld (zie vragenlijst CGVS vraag 7 en gehoorverslag CGVS p. 11). Zowel voor als na uw huwelijk beschikte u over voldoende eigen middelen. Het huis waar u met uw eigen familie woonde, was jullie eigendom. Hiernaast bezat uw familie nog verschillende eigen appartementen en handelszaken. De appartementen zijn nog steeds eigendom van uw familie en tot op heden beheren ze een voedingswinkel, een kapperszaak en eigen taxi (zie gehoorverslag CGVS p. 3, 11 en 12). Ook na uw huwelijk had u het financieel goed. U had een eigen appartement waar u woonde met uw echtgenoot. De hele straat waar u woonde, in totaal gaat het om vijf appartementen, was bovendien eigendom van uw familie. Hiernaast had u ook nog een eigen appartement en was u ook eigenaar van een kledingswinkel waar u een personeelslid in dienst had. Uw zonen volgden privé onderwijs, wat volledig door uzelf en uw echtgenoot werd betaald. U verduidelikte dat uw echtgenoot als architect werkte en om en bij de 2500\$ per maand verdiende. U bleek ook zelf over een eigen zichtrekening te beschikken en was in de mogelijkheid 28.000\$ te betalen aan de smokkelaar voor de reis van u en uw kinderen uit Libanon (zie gehoorverslag CGVS p. 3, 4, 5, 6, 21 en 32)." Verzoekster brengt in het verzoekschrift geen concrete, op haar persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van haar levensomstandigheden in Libanon.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoeksters verklaringen kan worden afgeleid dat er in haar hoofd concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat zij haar land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en zij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in Rashidiya van dien aard is dat zij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat zij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar het kamp waar zij verbleef.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68).

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoekster niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op haar van toepassing zijn en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoekster in haar land van gewoonlijk verblijf een

reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met de artikelen 2 en 3 EVRM. Gelet op het voorgaande, wordt evenmin een schending van de artikelen 5 en 9 EVRM aangetoond.

2.16. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon "Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon" d.d. 4 maart 2016 toegevoegd aan het administratief dossier, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen anno 2016 aldus nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machine leesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Cedoca heeft deze informatie in september 2014 nogmaals afgetoetst bij Human Rights Watch, dat als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië voor het betreden van Libanees grondgebied. De expert Libanon van Human Rights Watch stelde geen enkele informatie te hebben ontvangen die zou suggereren dat Palestijnen uit Libanon (Palestinian Refugees from Lebanon, PRL) moeilijker opnieuw toegang tot het grondgebied zouden krijgen ten gevolge van de restricties opgelegd aan Palestijnen uit Syrië (PRS). Andere in september 2014 door Cedoca gecontacteerde objectieve bronnen, waaronder UNRWA, bevestigen bovenstaande informatie. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 4 maart 2016 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Zo steunt de COI Focus onder meer op de expertise van Human Rights Watch, daar deze als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan PRS voor het betreden van Libanees grondgebied. Daarnaast werd informatie ingewonnen op het Libanese consulaat te Brussel. Verder werd contact opgenomen met de Identificatiecel, directie Controle Binnenland, sectie Verwijdering van de Dienst Vreemdelingenzaken omdat deze cel ervaring heeft met de identificatie en repatriëring van Palestijnen uit Libanon. De International Organization for Migration (IOM) te Brussel werd gecontacteerd, omdat deze instantie reeds verschillende bij UNRWA geregistreerde Palestijnen heeft bijgestaan bij hun terugkeer naar Libanon. Er werd op 3 februari 2016 telefonisch contact opgenomen met een diplomaat van de Palestijnse Vertegenwoordiging voor België, de Europese Unie (EU) en Luxemburg, daar het logischerwijze eigen is aan zijn functie om informatie te kunnen verschaffen over de terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon. De directeur van de "NGO Najdeh" werd op 11 februari 2016 op zijn beurt bevraagd omdat deze NGO instaat voor ontwikkelingsprojecten in de Palestijnse vluchtelingenkampen en samen met lokale en internationale organisaties campagne voert voor de rechten van Palestijnen. Tot slot werd op 11 februari 2016 contact opgenomen met de lokale mensenrechtenorganisatie Palestinian Human Rights Organization (PHRO), omdat deze organisatie rapporten schrijft en opkomt voor de rechten van Palestijnen in Libanon. Cedoca contacteerde aldus zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document.

Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is en verzoekster brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook dat zij en haar kinderen over een Palestijnse identiteitskaart beschikken. Bovendien blijkt uit haar verklaringen dat haar en haar kinderen in Libanon probleemloos reisdocumenten voor Palestijnse vluchtelingen werden uitgereikt. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoekster niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA, hetgeen door verzoekster in voorliggend verzoekschrift ook niet wordt betwist.

2.17. Voorts blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus "Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon" van 15 juli 2016, toegevoegd aan het administratief dossier) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beiroet. Anno 2015-2016 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. In 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JN ook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers gevisieerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. In 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwa is een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sinds haar oprichting kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De nieuwe troepenmacht werd ook samen met de Libanese autoriteiten om de veiligheid in het kamp te garanderen. Niettegenstaande de aanwezigheid van de troepenmacht vinden er nog steeds politieke moorden en afrekeningen plaats. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn, vallen hierbij soms één of meerdere burgerslachtoffers. Op 22 augustus 2015 braken in Ayn al-Hilwa gewapende confrontaties uit tussen islamitische groeperingen en Fatah. Op 27 augustus 2015 keerde, na onderhandelingen tussen de betrokken partijen, de kalmte terug. Er is wel sprake geweest van moorden en kleinschalige schietincidenten waarbij een aantal doden vielen bij de extremistische strijders of Fatah. Er werden geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende

spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Met de loutere beweringen dat er in Libanon nog steeds een intern gewapend conflict aan de gang is en dat het aldus duidelijk is dat zij bij terugkeer naar Libanon gevaar loopt voor ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing (artikel 3 EVRM) en ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in Libanon, brengt verzoekster geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Libanon door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.18. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van dit beginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.19. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad benadrukt dat de schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer de rechten vermeld in voornoemd artikel daadwerkelijk geschonden dreigen te worden. Het is pas op het ogenblik dat aan verzoekster daadwerkelijk een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. Onderhavige beslissing houdt evenwel enkel in dat verzoekster wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat haar de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Deze beslissing bevat geen verwijderingsmaatregel en heeft dan ook niet tot gevolg dat er op ongeoorloofde wijze wordt ingemengd in verzoeksters privé- en gezinsleven.

2.20. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoekster conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de vreemdelingenwet dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat verzoekster voorts niet aantoonst dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op haar van toepassing zijn.

2.21. Waar verzoekster in fine vraag om minstens de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor nader onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen."

2.3. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing kunnen de door verzoekster voorgelegde documenten bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen daar deze slechts betrekking hebben op haar identiteit en studies, gegevens welke niet ter discussie staan.

2.4. Dienvolgens dient ook verzoekster conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de vreemdelingenwet te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en kan in haar hoofde geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS